

Giới thiệu Anh Chồng Ngốc Của Tôi

Mở đầu câu chuyện Anh Chồng Ngốc Của Tôi của tác giả Trần Ninh là việc Tống Đan Đan trong một lần đi dự tiệc cùng cô bạn thân, bất ngờ lại gặp được anh chàng cực phẩm trong cực phẩm ngôn tình sắc. Nhưng mà... cái ánh mắt ngây thơ kia là sao? Không những nhìn cô với ánh mắt phát hiện được đồ chơi mới mà còn bám cô không tha! Không thấy cô là khóc um lên, thấy cô lạnh lùng là co người sợ hãi, hai mắt rung rung.

Còn Diệp Tu, một chàng trai anh tuấn tài giỏi, sau một lần tai nạn liên tiếp biến thành một đứa trẻ mười tuổi trong thân xác hai mươi bảy tuổi, chàng ngốc này làm sao để níu giữ Tống Đan Đan đây? Một cô gái xinh đẹp họa kiếp hồng nhan như thế liệu có chịu ở lại bên anh hay không? Mời các bạn cùng theo dõi truyện online này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Xin chào cho hỏi là ai vậy?

Cô Dương Khánh Ngọc phải không? Là giọng nói đàn ông nhưng lạ quá mình chưa nghe qua bao giờ....

Đúng, anh là.....

Tôi muốn cùng cô làm một bản giao dịch

Dương Khánh Ngọc hơi ngỡ ngàng cô cố gắng gạt bỏ sự ngạc nhiên qua một bên tiếp tục đối thoại Giao dịch? Anh có nhầm người không.

Cô Dương Khánh Ngọc 21 tuổi đang còn là sinh viên trường đại học A. Ba mẹ đã mất hết từ năm cô 18 tuổi do tai nạn. Không còn họ hàng thân thích sống một mình tại khu nhà trọ CA

Người đàn ông kì lạ này biết rất rõ về cô không thể nào. Đầu óc Dương Khánh Ngọc trống rỗng cô hiện tại không biết nên phản ứng thế nào....

Quan trọng hơn cô còn một khoản nợ cờ bạc hơn 100 triệu do ba để lại. Thử nghĩ xem một sinh viên đang còn đi học như cô lo tiền học phí đã khó lại gánh thêm khoản nợ kèch xù như thế..... kham nổi không

Đúng là như vậy với sức của Dương Khánh Ngọc làm vất vả cả đời cũng không thể trả hết nợ. Anh muốn gì?

Rất đơn giản làm một bản giao dịch với chúng tôi số tiền cô nợ sẽ được trả hết. Cô chỉ cần làm thế thân cho một người thay cô ấy đi kết hôn

Không thể được làm thế thân sao? Minh... mình không nên tin lời mấy người này có thể họ lừa đảo... Tôi sẽ không làm

Không sao cô cần thời gian suy nghĩ tôi sẽ cho cô 3 ngày. 3 ngày sau đến tổng công ty Phasi gặp ngài chủ tịch Nguyễn Đức Chung thông báo cho ông ấy đáp án của cô. Chào cô. Máy được ngắt kết nối. Phasi là một công ty khá lớn đây đây có phải lừa đảo không...

Người đàn ông mặc vest đen sau khi cúp điện thoại quay sang phía bên cạnh cung kính Chủ tịch cô ấy vẫn còn do dự

Người đàn ông hơi béo đầu hơi nhăn tít chân mày quất lên Phải làm mọi cách bắt cô ta đồng ý. Cô ta nhất định phải làm thế thân cho đứa con gái yêu của ta. Mặt lão vì quất mà đỏ bừng lên lão ta không ai khác chính là Nguyễn Đức Chung.

Vâng hần cúi người lui ra khỏi phòng.

Dương Khánh Ngọc do dự đứng trước cửa công ty Phasi. Mới có 2 ngày ý trí kiên định của cô đã lung lay. Mới hôm qua bọn vay nợ đến khu cô trọ đập phá đòi tiền bà chủ vì sợ bị bọn chúng phá nên đuổi cô đi.

Bây giờ không có chỗ ở Dương Khánh Ngọc chỉ biết đi lang thang bạn bè người thân đều không có. Cô có nên bước vào cánh cửa kia nhận cuộc giao dịch kì lạ hôm trước không.

Ít ra như thế sẽ trả được món nợ ba để lại như thế sẽ chấm dứt quãng thời gian cực khổ mò mẫm nơi đáy xã hội để kiếm được đồng tiền.

Dương Khánh Ngọc cắn răng kéo theo đồng hồ của mình bước vào tổng công ty Phasi.

Cô kí vào bản hợp đồng này Người đàn ông vest đen chính là người nói chuyện qua điện thoại hôm trước. Ngồi trên ghế đối diện cô chính là Nguyễn

Đức Chung lão ta cười rất thỏa mãn.

Nếu tôi kể chuyện gì sẽ xảy ra?

Cô sẽ thay con gái tôi lấy tổng giám đốc công ti Ghusize - Trịnh Khôi Kiệt. Công ti lớn nhất Việt Nam.

Một tuần trước phu nhân của Ghusize muốn tìm vợ cho con trai mình. Bà ấy đã chấm con gái lão. Kết thông gia với tập đoàn lớn như thế ai mà không muốn chứ. Nhưng cô con gái cưng Nguyễn Thảo My nhất quyết không chịu. Cô ta nói Trịnh Khôi Kiệt chưa bao giờ lộ diện với truyền thông còn có tin đồn anh xấu xí khuyết tật nên không dám công khai lộ diện. Đòi con gái lão không thể lấy chồng khuyết tật cô ta nói sẽ tự tử nếu lão bắt ép.

Haiz... đành chịu ai nói Nguyễn Đức Chung cưng cô con gái này như trứng. Lão tìm đến Dương Khánh Ngọc vì cô có ngoại hình xinh đẹp gần giống con gái lão. Gia cảnh khó khăn. Nguyễn Đức Chung sẽ tạo ra một câu chuyện suýt mướn ba mẹ tìm ra đứa con gái thất lạc lâu nay. Muốn bù đắp cho nó thời gian sống cực khổ quyết gả con vào một nhà khá giả để nó sống sung sướng tìm được bến đỗ vững chắc hơn đứa em gái kia.

Dương Khánh Ngọc nghe xong kế hoạch cô hơi do dự,..... cưới một người khuyết tật. Nhưng nếu sống khổ sở như vậy thà lấy người ta còn hơn.

Cô quyết định cầm bút lên kí. Cuộc đời cô coi như chấm dứt. Quãng thời gian tự do sau này sẽ không còn.

Nhìn bản hợp đồng trong tay mình lại nhìn một bản khác trong tay lão với nét cười gian tà. Cô cảm giác đây chính là giao dịch bán sự tự do chính mình.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngọc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đã hai tuần rồi Dương Khánh Ngọc chưa kịp định hình thời gian đã trôi nhanh như một cái chớp mắt. Hôm nay cô lên lễ đường. Hôm nay cô kết hôn.

Bây giờ có ngồi tiếc nuối hay muốn sợ hãi chạy trốn cũng không thể nữa cô không còn đường lui.

Đúng là người giàu có. Những con người luôn ngồi trên cao không cần suy nghĩ nhiều chỉ cần bỏ tiền ra đám cưới lớn liền hai tuần có thể chuẩn bị xong.

Ngồi trong phòng trang điểm khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn nét thất thần. Cô mới chỉ 21 tuổi vẫn còn là sinh viên đại học. Bây giờ hối hận có phải đã quá muộn rồi không?

Con gái đến giờ rồi Giọng nói của ông Nguyễn Đức Chung khiến cô rời khỏi dòng suy nghĩ. Dương Khánh Ngọc đứng dậy xinh đẹp trong tà váy cưới trắng. Cô phải tự mình mạnh mẽ để bảo vệ bản thân.

Nhạc lễ đường, những ánh sáng lấp lánh, màu hoa hồng tình khôi. Cô khoác tay người đàn ông vốn dĩ không phải ba mình tiến lên con đường mập mờ. Nhưng.... phía trước không hề có chú rể. Cô phải làm sao?

Xin lỗi mọi người lễ cưới sẽ được tiếp tục, Trịnh Khôi Kiệt vẫn tham gia nhưng..... nó sẽ không xuất hiện Trịnh Lâm Phong - ba của anh đứng lên nói qua mic . Thằng con cố chấp mặc kệ ông dùng biện pháp gì cũng không chịu lộ diện. Mặc dù việc này rất mất mặt nhưng ông phải miễn cưỡng thuận theo ý anh. Chỉ có thể xin lỗi đằng nhà thông gia một tiếng.

Thật đen đui Dương Khánh Ngọc đã phải cưới một người chưa từng gặp mặt. Chú rể trong lễ cưới lại không chịu xuất hiện cô có phải quá tui thân rồi không? Cha sứ bắt đầu đọc lời tuyên thệ. Dương Khánh Ngọc con có đồng ý lấy Trịnh Khôi Kiệt làm chồng. Dù ốm đau khỏe mạnh dù nghèo khổ giàu sang vẫn nguyện sống bên cạnh người đàn ông này đến khi đầu bạc không?

Con đồng ý

Trịnh Khôi Kiệt con có đồng ý lấy Dương Khánh Ngọc làm vợ. Dù ốm đau khỏe mạnh dù nghèo khổ giàu sang vẫn nguyện sống bên cạnh người phụ nữ này đến khi đầu bạc không? Đợi đúng 5 giây, qua 4 loa tại 4 góc lễ đường giọng nói trầm thấp vang lên kiên định lại không mang chút nhiệt độ nào Con đồng ý

Không hiểu tại sao giọng nói này vừa thốt lên Dương Khánh Ngọc liền lơ một nhịp tim âm thanh quyến rũ như thế là của ông chồng tương lai một người khuyết tật mang giọng nói quá nam tính.

Trịnh Khôi Kiệt vẫn âm thầm qua camera quan sát lễ đường. Anh đây cũng coi là có tham gia đi. Đến phần trao nhẫn..... Cha sứ đang nói liền bị âm thanh trong 4 cái loa chặn ngang Phần trao nhẫn bỏ qua Ai dám không nghe theo anh.

Ta tuyên bố hai con từ nay chính thức là vợ chồng

Đám cưới kết thúc. Nhanh chóng như cách nó đến. Sáng mai trên báo sẽ có tin hot Con trai chủ tịch tập đoàn Ghusize tổ chức đám cưới bí ẩn gây nhiều hoang mang

Chuyện này không thể xảy ra Trịnh gia chắc chắn sẽ chặn đứng nguồn tin không cho phát tán. Tiệc rượu đãi khách chú rể cũng không hề xuất hiện. Dương Khánh Ngọc cả buổi chỉ vô thức đi theo ba mẹ chồng gặp người quen những quan chức cấp cao. Cô liên tục nhận những lời an ủi từ Lê Thanh Lam - mẹ chồng hiện tại, bà muốn cô bỏ qua cho tính xấu của Trịnh Khôi Kiệt, muốn cô đỡ bị tủi thân.

Trời tối quá nhanh tây trang thay đồ xong cô lên xe trở về biệt thự Phong Nguyệt. Quá to lớn quá xa hoa. Một tòa biệt thự diện tích lớn vô cùng nằm trên đỉnh quả đồi tại ngoại ô thành phố A.

Sân trước rất rộng đi ô tô vào mất khoảng 2 phút Dương Khánh Ngọc bước xuống người hầu cung kính đứng hai hàng trước cửa lớn chào đón rồi bê hành lý cô vào dẫn đường hướng phòng trên lầu hai đi tới.

Cánh cửa hé mở Dương Khánh Ngọc bước vào mùi khói thuốc sặc sỡ thẳng vào đại não khiến cô ho sặc sụa. Căn phòng tối cô không nhìn thấy rõ chỉ có một bóng người to lớn ngồi ngay giữa căn phòng bóng đỏ lập lờ của đèn thuốc khiến khuôn mặt chìm trong bóng tối hiện ra mờ mịt.

Ai... ai vậy? Lên tiếng đi..... tôi

Cô, từ bây giờ là vợ của tôi giọng nói trầm thấp kia đây không phải là ông chồng bí ẩn của cô Trịnh Khôi Kiệt sao?

Anh Kiệt tôi vừa mới đến bây giờ chỗ tôi ở phòng..... nào

Ha ha..... Cô là vợ tôi tất nhiên sẽ ngủ phòng này với chồng cô rồi anh cười lạnh quá, lạnh khiến cô sồn da gà.

Tôi biết..... biết rồi đồ đạc để ở đâu đây ?

Trịnh Khôi Kiệt đứng dậy từ tốn tiến về phía cô. Dáng vẻ không giống một người khuyết tật tay chân gì cả.

Dương Khánh Ngọc chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận khuôn mặt xấu xí hay khuyết tật gì đó của anh.

Bàn tay thon dài của anh đưa ra lộ rõ những đốt trúc đẹp đẽ. Bàn tay nam tính với những đường gân đẹp mê hồn đây chính là bàn tay nam nhân trong truyền thuyết sao.

Đẹp quá.... tìm cô lại lỡ nhịp.

Chúng ta vẫn còn phần trao nhẫn chưa làm..... đưa tay cô đây. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngọc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Dương Khánh Ngọc còn chưa kịp hấp thụ hết ý nghĩa trong câu nói kia. Cô chính là bị giọng nói trầm thấp không chút nhiệt độ của anh thôi miên.

Dương Khánh Ngọc đứng thất thần nhìn anh cầm lấy tay cô nhanh chóng đeo một thứ gì đó lạnh lạnh vào ngón tay áp út. Nhìn xuống thứ lạnh lạnh kia thì ra là một chiếc nhẫn tinh xảo gắn kim cương màu lam. Vành nhẫn hình như được làm bằng vàng trắng mảnh khảnh duyên dáng.

Cô định cứ đứng ngây ra đó không đeo nhẫn cho tôi sao? Trịnh Khôi Kiệt đưa bàn tay to với những đốt trúc dài đẹp đẽ ra trước mặt cô. Đường gân tay tinh xảo có lẽ đây là bàn tay nam nhân đẹp nhất mà cô từng được thấy.

(Mạc Túc: Má ơi con cũng muốn sờ thử mấy cái gân tay của ông này. Tưởng tượng thôi mà cũng muốn phụt máu. Mê mấy đường này quá man)

Bàn tay to kia xò ra với chiếc nhẫn bằng vàng trắng vành rộng hơn đỉnh 4 viên kim cương màu lam xung quanh. Dương Khánh Ngọc nhận lấy chiếc nhẫn này giờ vẫn cúi đầu chưa nhìn mặt anh cô bị bàn tay anh thu hút rồi. Đeo nhẫn vào ngón tay áp út kia nhìn thật đẹp. Mang nét gì đó băng lãnh, lại quyền quý, có lẽ đây chính là khí chất vốn có của Trịnh Khôi Kiệt.

Như thế chúng ta đã hoàn thành xong mọi lễ giáo. Cô và tôi đã thành vợ chồng trên danh nghĩa. Cô chắc sẽ không thấy tủi thân đúng không? giọng nói của anh lạnh lùng nụ cười giễu cợt trên khóe môi. Anh chính là dùng lời nói mỉa mai cô.

Dương Khánh Ngọc lúc này mới nhìn tới anh. Không phải họ nói anh 27 tuổi sao. Nhìn trẻ quá nếu không biết tuổi thật của anh chắc cô sẽ nghĩ anh 24. Trịnh Khôi Kiệt này có phải người thật không một nam nhân có gương mặt yêu nghiệt đẹp mê hồn như thế sao có thể tồn tại chứ. Anh không hề khuyết tật hay xấu xí ngược lại còn hoàn hảo đến không tưởng. Chồng cô chính là một người đàn ông mị hoặc như vậy sao.

Trịnh Khôi Kiệt nhìn cô ánh mắt lộ rõ chán ghét. Người do ba mẹ tuyển chọn anh không hề có ý muốn thân thiết. Anh luôn mặc định tất cả đàn bà đến bên anh cũng chỉ vì ham tiền bạc ham danh tiếng nhất là thứ tiểu thư nhà giàu như cô chính vì muốn làm ăn nên mới chấp nhận lấy anh. Nét cười khinh miệt càng sâu anh không thèm liếc cô thêm chút nào nữa đi về phía chiếc giường. Tắm rửa thu dọn đồ đạc xong muốn ngủ ở đâu tùy cô nhưng phải ngủ trong phòng này. *****Hai người ngồi đối diện nhau ăn sáng nhưng không hề đối đáp hay nói chuyện gì cả không khí này khiến người làm trong nhà cảm thấy rất gượng gạo.

Trịnh Khôi Kiệt nhàn nhã ăn sáng. Tối hôm qua cô không hề leo lên giường anh mà chọn ngủ dưới sofa. Anh đã rất kinh ngạc theo anh cô ta phải leo lên giường về vẫn quyền rũ chứ như thế sẽ tiện sau này kiểm chút lợi lộc. Cô vợ mới này có vẻ rất kì quái.

Chuẩn bị đi sáng nay về nhà ba mẹ tôi Anh không hề nhìn cô.

Dương Khánh Ngọc cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng liền lên phòng thay đồ luôn.

Nhà ba mẹ Trịnh Khôi Kiệt nằm ở trung tâm thành phố A sầm uất đi ô tô khoảng 20 phút mới đến nơi.

Cả buổi cô vẫn phải đeo mặt nạ cười cười nói nói tỏ ra mình là một đứa con dâu hiếu thảo mặc dù Dương Khánh Ngọc đúng là không cam tâm gả vào nhà này nhưng ba mẹ chồng rất thân thiện với cô không hề có mấy tình tiết cầu huyết mẹ chồng con dâu như trong phim ảnh.

Hai đứa ăn nhiều vào nha nhất là con dâu con phải thật khỏe mạnh sau này sinh cho ba mẹ mấy đứa cháu kháu khỉnh Lê Thanh Lam liên tục gấp đồ ăn cho cô rồi còn nháy nháy mắt với tên mặt lạnh ngồi bên cạnh cô.

Trịnh Khôi Kiệt không nói gì bình thản lạnh nhạt như chuyện ba mẹ đang nói không liên quan gì tới mình. Chẳng bù cho Dương Khánh Ngọc mặt mũi đã đỏ hết lên.

Anh trong lòng thầm oán cô.... đồ mặt cái gì không biết. Chuyện này mà đã xấu hổ đúng là nữ nhân mặt mỏng. Tôi còn không thèm động vào người cô.... Nhưng mà nét mặt đỏ ửng này không hiểu sao anh lại nhìn ra có chút đáng yêu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngọc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trịnh Khôi Kiệt và Dương Khánh Ngọc ở lại trò chuyện ăn cơm, xong tất cả mọi việc lúc lên xe ra về đã là 8 giờ tối.

Anh chăm chú lái xe cô cũng chỉ biết ngồi ngoan ngoãn im lặng ở ghế lái phụ.

Tôi và cô còn có thể xảy ra việc gì mà còn đỏ mặt? Trịnh Khôi Kiệt khẽ cười châm chọc.

Dương Khánh Ngọc ngơ ngác hồi lâu mới nhận thức anh hỏi chuyện vừa nãy lúc ăn cơm. Dám nói cô suy nghĩ viển vông. Tên đàn ông chết tiệt.....

Cô liền phùng má lên cãi Ai thèm. Anh nói như tôi cần vậy?

Chẳng lẽ không đúng?

Anh vừa phải thôi tôi.... tôi mới không cần nghĩ như vậy

Anh nhìn bộ dạng nhím xù lông này của cô cứ vậy vô thức nở nụ cười. Dễ thương chết người. Chợt nhận thức mình đối với cô nhóc này không những đề ý mà còn muốn chiều chuộng nhìn cô tức tối.

Trước giờ anh toàn thờ ơ với mọi người đến cả bố mẹ cũng không mấy thân thiết. Tính cách này khiến anh càng trở nên lạnh lùng xa lánh xã hội, luôn ẩn mình trong bóng tối. Nhưng cô lại là người đầu tiên khiến anh muốn nói nhiều đến vậy.

Xe đi trong làn đường một chiều vẫn bình tĩnh lăn bánh bỗng một chiếc ô tô đen đi ngược chiều một mạch nhấn ga lao về phía họ.

Trịnh Khôi Kiệt đánh tay lái rẽ đi tránh cái xe kia. Người lái xe vẫn cố tình đâm bằng được xe họ văng xuống sườn dốc.

May mắn anh đã tránh được ,chiếc xe kia biết không thể tiếp tục gây náo loạn liền nhân lúc xe còn có thể hoạt động nhấn ga phóng đi luôn.

Dương Khánh Ngọc đã rất hoảng sợ cô ôm lấy đầu vô thức tròn tròn mắt hết lên. Khi chiếc xe giữ lại thẳng băng mới bình tĩnh chút ít.

Trịnh Khôi Kiệt định trấn tĩnh cô, liền thấy cả người cô bổ nhào về hướng mình tiếp sau đó là tiếng kim loại va chạm. Thì ra cô chấn ngang ngăn chiếc ô tô phía ngoài va chạm vào người anh.

Giây phút sinh tử ấy cô không ngại ngần mà chống đỡ cho anh.

Tại bệnh viện tư nhân của Trịnh gia. Dương Khánh Ngọc đã được sơ cứu qua cô bị thương trên chân một vài mảnh kính đâm vào cánh tay. Bên tay phải bị đâm xước một mảng lớn. May mà không có gì nguy hiểm.

Dưỡng bệnh hai ba ngày để khử trùng vết thương là có thể xuất viện.

Cảm thấy sao rồi? Anh nhìn cô có chút quan tâm trong đáy mắt nhưng không dễ dàng nhìn ra. 27 tuổi anh cũng đã tự biết che dấu cảm xúc của chính bản thân mình.

Tôi không sao rồi

Dưỡng bệnh tốt vài ngày.

Ừm

Cả hai im lặng một lúc không biết sau bao lâu anh chợt đứng dậy từ trên cao nhìn xuống cô nhóc liễu lĩnh vừa rồi dám chấn trước anh. Cảm ơn lời nói ra tựa hồ rất nhanh anh có vẻ hơi lúng túng .

Không có gì ai trong hoàn cảnh ấy cũng làm giống tôi thôi cô đúng là như thế chính vì bản tính quá lương thiện nên mới luôn xả thân cứu người.

Nghỉ ngơi tốt Anh ra ngoài đóng cửa phòng lại nếu không ra nhanh chắc anh sẽ bị sự xấu hổ lúng túng làm đỏ mặt mắt. Trịnh Khôi Kiệt đã rất lâu rồi mới cảm ơn một người.

Đứng một hồi để lấy lại bình tĩnh cho mình Trịnh Khôi Kiệt rút ra một điều thuốc châm lửa. Anh lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Điều tra đến đâu rồi?

Do bọn tay sai của Hưng Thịnh làm bọn họ muốn ám sát ngài.

Tiếp tục tìm thêm vài thông tin bên Hưng Thịnh. Tôi sẽ không bỏ qua món nợ này

Tôi biết rồi chào ngài

Điện thoại liền ngắt kết nối. Anh vẫn im lặng thong thả hút nốt điều thuốc bóng đêm bao phủ lên bóng người thon dài mị hoặc.

Sáng sớm cô thức dậy cả thân liền đau nhức định hình lại mới nhớ ra mình tới qua gặp tai nạn.

Dậy rồi thì ăn sáng đi

Nhìn theo hướng giọng nói Trịnh Khôi Kiệt đang chăm chú làm việc trên máy tính. Cả tối qua anh ngồi trên ghế trông coi cô.

Với tình trạng này chắc một tuần cô mới đi học lại được. Dương Khánh Ngọc cần phải xin phép nghỉ nhưng cô bây giờ không thể.

Tôi bây giờ cần....

Tôi xin phép cho cô rồi. Yên tâm ăn sáng đi Vẫn đáng điều lạnh nhạt đó. Thật khiến người ta mất hết cảm hứng nói chuyện. Cô liền làm động tác bấu môi chế giễu anh.

Tương anh đang nhìn máy tính nên không để ý cô sao? Ai nói. Hành động vừa rồi đã bị Trịnh Khôi Kiệt thu hết vào đáy mắt. Dám làm mặt xấu với anh sao.....

Cô cũng không đợi nữa tự mình ăn cháo trên bàn. Vết thương cũng không đau lắm nhưng tay cô vờ run run không cầm vững thìa cháo. Đang rất chặt vật chiếc thìa từ trong tay cô đã bị giật mất.

Tiểu nha đầu, cô thật bất tài. Mỗi việc ăn cháo cũng không xong Trịnh Khôi Kiệt từ trên cao nhìn xuống bộ mặt lạnh nhạt...

Còn dám chê cô bất tài biết vậy chẳng cứu anh ta cho xong. Nếu vậy bây giờ người bất tài nằm ở đây không phải anh ta sao. Hừ....

Trịnh Khôi Kiệt lấy luôn bát cháo từ trong tay cô làm một động tác tao nhã thìa cháo liền đưa đến chiếc miệng nhỏ nhỏ đang tức tối của Dương Khánh

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngọc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lúc nào Diệp Tu cũng bám theo Tống Đan Đan, chỉ trừ lúc đi vệ sinh cô mới có thể dứt được anh ra, mới đầu cô cảm thấy có chút phiền nhưng rồi cũng quen, Diệp Tu rất đáng yêu hơn nữa cũng rất nghe lời cô, còn sợ cô giận nên rất dễ đối phó. Ở Diệp gia một tháng, Tống Đan Đan phải bồi Diệp Tu ăn, ngủ và chơi, nhiều lúc cô nghĩ, Diệp Tu chỉ đơn giản thích cô như một món đồ chơi hay là thích cô ở phương diện nam nữ. Nhưng mà anh ngốc như vậy liệu có biết tình yêu là gì hay không, nếu không có tình yêu thì làm sao anh lại có phản ứng kia với cô, từ tối hôm đó, anh luôn có phản ứng kia với cô, có khi còn trước mặt nhà họ Diệp bắt cô xoa xoa khiến cô hận đến nỗi chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Người nhà họ Diệp dường như đã coi cô trở thành vợ của Diệp Tu rồi, mà ba cô cũng chấp nhận Diệp Tu, lâu lâu cô cùng anh đều trở về Tống gia ăn cùng ba Tống một bữa cơm. Người hầu trong nhà họ Diệp cũng không gọi cô là Tống tiểu thư nữa mà là nhị thiếu phu nhân, mới đầu cô có hơi sững sốt nhưng rồi cũng quen.

“Đan Đan nha! Xem này anh đã đào hố xong rồi, em gieo hạt vào đi!”

Diệp Tu vui vẻ chạy lại chỗ của Tống Đan Đan, cô liền bước theo anh đến chỗ mấy cái hố mà anh mới đào. Bọn họ bây giờ đang ở trong vườn hoa nhà họ Diệp, đa số hoa ở trong này là do Diệp Tu trồng, anh nói mẹ Diệp rất thích hoa nên anh liền trồng một vườn như thế. Nhìn thấy Diệp Tu ngoan ngoan như vậy, Tống Đan Đan cũng cảm thấy vui vẻ, cô cười cười xoa đầu anh. Bỗng dưng Diệp Tu cúi người xuống hôn nhẹ lên môi của Tống Đan Đan khiến cô vô cùng sững sốt. Thấy Tống Đan Đan đứng yên như pho tượng, Diệp Tu lại lần nữa cúi người hôn lên môi cô, mới đầu anh chỉ mút mút môi cô nhưng lại cảm thấy không đủ, anh liền cạy miệng cô ra, cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt của anh. Tống Đan Đan liền than trời, đúng là bản năng của đàn ông mà...

Tống Đan Đan bị Diệp Tu hôn đến choáng váng, hai chân cô mềm nhũn tựa hết vào người của Diệp Tu, anh thờ hờn hờn buông cô ra, cảm giác này thực sự quá ngọt ngào, quá thoải mái. Diệp Tu cảm thấy cả người đều rạo rực, ngay chỗ bộ vị kia lại sưng lên, anh không chịu nổi nữa mà kéo lấy tay Tống Đan Đan đặt lên đó xoa xoa giúp anh thoải mái. Chạm được vật cứng cứng nóng đến bỏng tay kia, Tống Đan Đan xấu hổ vội đẩy Diệp Tu ra chạy đi, không ngờ chạy ra lại đụng phải bộ ba nhà họ Diệp đang nhìn lên. Tống Đan Đan ôm mặt bay vào nhà, xấu hổ quá, chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ như vậy.

Đến giờ cơm, Tống Đan Đan cũng buộc phải xuống dùng cơm, thấy được Tống Đan Đan, Diệp Tu vội chạy lại chỗ cô.

“Đan Đan... anh... anh xin lỗi... anh không bắt em xoa nữa... em đừng bỏ mặc anh được không?”

Khi này Tống Đan Đan chạy đi khiến Diệp Tu vô cùng sợ hãi, anh vội chạy theo cô nhưng cô khóa cửa phòng mặc cho anh gọi thế nào cô cũng không chịu mở cửa. Diệp Tu sợ Tống Đan Đan giận mình nên trong lòng thấp thỏm không yên, cứ ngồi một chút liền đứng lên xem cô có ra khỏi phòng chưa. Cũng may đến giờ cơm thì Tống Đan Đan xuống, anh vội bước lại chỗ cô nhận lỗi với cô. Nếu cô không chịu tha lỗi cho anh, anh vẫn quyết bám dính cô không buông, không cho cô rời đi.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Tu, lòng của Tống Đan Đan liền mềm nhũn: “Em không giận.”

“Thật sao?” Diệp Tu không tin được hỏi lại.

Nhận được cái gật đầu của Tống Đan Đan, Diệp Tu vui vẻ bế cô lên xoay vòng vòng khiến cô sợ hãi hét to. Đến khi cô đánh anh anh mới chịu để cô xuống, cái người này, càng ngày càng kì lạ vậy nhỉ, cô thật không biết có ai dạy hư cái gì cho Diệp Tu hay không. Nếu không hôm nay tại sao tự dưng Diệp Tu lại hôn cô chứ?

“Đan Đan! Con theo ta lên lầu một chút!” ăn cơm xong, cụ Diệp bỗng nghiêm túc gọi cô.

“Vâng” Tống Đan Đan gật nhẹ đầu rồi đứng lên.

Diệp Tu thấy thế vội đứng lên đi theo Tống Đan Đan, cô liền bảo: “Anh ở yên đây, một lát em sẽ xuống.”

“Nhưng mà... em không đi mất chứ?” Diệp Tu lo lắng hỏi.

“Em chỉ là lên lầu, anh muốn em đi làm đúng không? Ngày nào anh cũng hỏi câu đó!” Tống Đan Đan có hơi bực mình nói, nếu cô muốn đi, ai quản được?

Diệp Tu cảm nhận được lửa giận trong mắt Tống Đan Đan, anh không dám nói gì nữa, lặng lẽ quay lại chỗ ngồi cùng ba mẹ Diệp xem tivi. Tống Đan

Đan liền xoay người theo cụ Diệp lên lầu, mặc dù không biết lý do vì sao ông bảo cô đi theo ông, nhưng cô biết nguyên nhân chắc chắn sẽ liên quan đến Diệp Tu.

“Ông biết chuyện này rất ủy khuất cho con, một tháng nay con ở đây con cũng thấy đó, A Tu nó bám con không rời, ta hy vọng con ở bên A Tu chăm sóc cho nó. Khi nào con gặp được người con yêu thì con nói cho ta biết, ta sẽ nghĩ cách xử lý chuyện A Tu. Con muốn thứ gì, Diệp gia cũng có thể chu cấp cho con, mong con hãy ở lại với A Tu” vì ngày mai Tổng Đan Đan đã đi học, lúc đầu ba Tổng nói cho cô tạm thời ở đây cho nên bây giờ buộc ông phải nói chuyện này.

Tổng Đan Đan không đồng ý ngay, cô liền nói: “Ông cho con thời gian suy nghĩ được không? Ngày mai con sẽ trả lời ông”.

Cụ Diệp gật đầu, phát tay bảo cô đi xuống nhà, cô vừa đi xuống thì Diệp Tu liền chạy lại chỗ cô tươi cười ôm cô, nhìn nụ cười ngây thơ không hề thích hợp với gương mặt trưởng thành kia, trong lòng của Tổng Đan Đan hơi phức tạp. Một tháng qua ở cạnh Diệp Tu, cô thấy được tuy anh ứng xử có chút hơi ngốc, nhưng mà tư duy logic của anh xử lý công việc hay học hỏi gì cũng rất cao. Anh đọc sách bằng tiếng nước ngoài hay giải những bài toán cấp cao đều là những chuyện vô cùng dễ dàng. Mọi người trong nhà thầm nói với cô, từ lúc gặp cô, Diệp Tu đã không còn bướng bỉnh như trước, vì chuyện gì anh cũng nghe lời cô. Ở bên anh, cô cảm thấy cũng rất vui, nói không có tình cảm với anh là nói dối, nhưng cô không xác định được tình cảm của anh đối với cô. Nếu như cô yêu anh, sau này anh nhớ lại tất cả mà quên đi cô thì cô phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tổng Đan Đan thờ dài, cả đêm qua thực sự cô không ngủ nổi, chuyện của Diệp Tu cứ mãi xoay trong đầu cô, còn có nụ hôn kia nữa, nghĩ đến nụ hôn kia cùng phản ứng của Diệp Tu khiến cô đỏ mặt.

“Hey! Hôm nay Diệp Tu không theo cậu à?” Cố Dĩ Ninh cười hỏi Tổng Đan Đan.

“Không có chuyện đó đâu, một lát về nắng nực muốn đi đón mình đó” cô cười đáp, hôm qua cô phải đã thông tư tưởng của Diệp Tu dữ lắm nên hôm nay mới đến trường được.

“Ha ha! Một người ghét phiền phức như cậu mà lại chịu mang theo Diệp Tu, thật khâm phục!” so với Cố Dĩ Ninh, Tổng Đan Đan có hơi trầm tính và lạnh nhạt, nhưng đó chỉ là mặt ngoài thôi, chẳng dễ dàng gì sẽ thấy được mặt khác của cô.

“Hừ! Còn cậu thì sao? Con dâu nuôi từ bé?” Tổng Đan Đan hừ một cái khinh thường nói.

“Haizz! Mình ngược lại với cậu, cậu luôn bị bám theo, còn mình có cảm giác như đang sống cùng bạn cùng phòng ấy, hòa bình đến không thể có ý kiến gì luôn!”

Tổng Đan Đan cùng Cố Dĩ Ninh ngồi than thở với nhau đến lúc vào học mới thôi, cả hai thi cùng trường cùng ngành nên học chung lớp với nhau là chuyện bình thường. Hôm qua Tổng Đan Đan suy nghĩ cả đêm, cô cũng không biết cho cụ Diệp câu trả lời như thế nào nữa. Suy nghĩ miên man một hồi cũng đến giờ ra về, bao tạm biệt Cố Dĩ Ninh, cô liền đi ra khỏi trường. Ở ngoài cổng trường vô cùng đông đúc, cô tách đám đông đi qua liền thấy một chàng trai mặc áo sơ mi trắng cùng quần kaki màu nâu, hai tay bỏ vào túi, cái kính râm che đi nửa gương mặt nhưng vẫn thấy được sự tuấn tú.

“Đan Đan! Anh ở đây!”

Tổng Đan Đan thờ dài, khi này nhìn phong độ bấy nhiêu bây giờ nhìn thấy cô, Diệp Tu lại trở thành một đứa con nít, nịnh nọt bám theo cô. Lâu rồi cô cũng không đi mua đồ, bây giờ phải ở nhà của Diệp Tu nên cô quyết định đi mua thêm một ít quần áo, sẵn dẫn tên ngốc này đi dạo luôn.

“Đan Đan?”

Đang đi dạo cùng Diệp Tu thì Tổng Đan Đan nghe tiếng gọi, cô xoay người nhìn về phía phát ra giọng nói, trước mặt cô là người mà cô ghét nhất, tên này theo đuổi cô hết ba năm cấp ba, khi cô tốt nghiệp rồi mới thoát khỏi hắn. Cô đã từ chối hắn biết bao nhiêu lần nhưng hắn vẫn bám lấy cô, cô biết, hắn không yêu thương gì cô cả, vì cô là người đầu tiên từ chối hắn nên hắn cảm thấy không phục mà thôi. Hắn được coi như là một hot boy ở trường, bộ dáng hoa hoa công tử cộng thêm gia đình cũng có chút danh tiếng nên các cô gái trong trường theo đuổi hắn rất nhiều. Vì ba Tổng không muốn cho người khác biết thân thế của cô nên ông cho cô lấy danh nghĩa nhận học bổng mà vào trường.

“Đan Đan! Lâu rồi không gặp, anh rất nhớ em” Ôn Duệ nắm lấy tay Tổng Đan Đan, cười tươi nói.

“Cám ơn. Mà tôi chẳng nhớ cậu. Buông!” Tổng Đan Đan lạnh lùng nói.

“Đừng hung dữ vậy mà, lâu rồi hai ta mới gặp nhau, theo anh đi uống nước đi” Ôn Duệ không những không buông tay mà còn kéo mạnh một cái khiến Tổng Đan Đan rơi vào vòng tay của hắn.

Diệp Tu đứng bên cạnh sững sờ, anh nhìn người con trai trước mặt nắm tay của Tống Đan Đan anh đã cảm thấy khó chịu rồi bây giờ còn dám ôm lấy cô. Cô là của anh, anh không muốn có một tên đàn ông nào ngoài anh chạm vào cô hết, nhìn tên kia ôm chặt lấy cô không buông. Diệp Tu nổi giận, anh không suy nghĩ gì liền tiến tới tách hai người ra, còn giáng cho Ôn Duệ một cú đấm khiến hắn ngã ra đất. Ôn Duệ lúc này mới thấy người đứng bên cạnh Tống Đan Đan, hắn cũng không chịu thiệt liền tiến lại đánh Diệp Tu.

Tống Đan Đan ngơ ngác nhìn hai người đàn ông đang nháo thành một đoàn kia, cô vội chạy lại kéo hai người họ ra nhưng không được lại còn bị xô ngã ra đất. Mấy người đi đường nhìn thấy lại không có ý muốn giúp, Tống Đan Đan nổi điên, đứng làm cô bộc lộ tính cách kia cơ chứ. Cô hít một hơi, xoắn tay áo lên, bước lại chỗ của Ôn Duệ nắm lấy cổ áo hắn lôi ra sau đó giáng cho hắn một cú ngã lăn ra đất. Cú đấm của Tống Đan Đan không hề nhẹ hơn của Diệp Tu, khiến Ôn Duệ chảy máu miệng, hừ, cô dù gì cũng đã theo Ultraman Cổ Dĩ Ninh học võ từ nhỏ làm sao mà yếu cơ chứ, chỉ là không muốn người ta biết mình là Ultraman mà thôi.

Không những Ôn Duệ, Diệp Tu cũng bị Tống Đan Đan lôi cổ dậy, đấm cho một cái ngay bụng khiến anh ôm bụng nhăn nhó. Lần đầu tiên Ôn Duệ cùng Diệp Tu thấy bộ dạng ác quỷ này của Tống Đan Đan, cả hai không khỏi kinh hoàng. Cô quay sang Diệp Tu, nhìn mặt mũi bầm tím của anh vừa đau lòng vừa tức giận, cô quát lớn.

“Anh làm cái gì? Ở đâu học người ta cái trò đánh nhau hả?”

Diệp Tu bị Tống Đan Đan đánh rồi còn bị mắng liền ủy khuất rơi nước mắt: “Anh... anh... không thích em bị người khác ôm, em là của anh, của anh mà!”

Nếu là bình thường chắc hẳn Tống Đan Đan sẽ thấy cảm động, nhưng bây giờ cô đang rất tức giận, lại dồn nén tâm tình khó chịu mấy hôm nay, cô cuối cùng cũng bộc phát, cô liền nắm lấy cổ áo của Diệp Tu trừng mắt nói lớn: “Ai là của anh hả? Anh xem tôi là đồ chơi của anh hả? Tôi là người! Không thuộc quyền sở hữu của ai hết! Hiểu chưa?”

“Ha ha... hóa ra em không chịu anh là vì tên ngốc này à?” Ôn Duệ lau máu miệng đứng dậy nhìn Tống Đan Đan cười nói, lúc này hắn cứ tưởng Diệp Tu bình thường, cho đến khi thấy anh rơi nước mắt mới biết rằng anh có vấn đề. Đàn ông làm sao bị phụ nữ mắng liền khóc cơ chứ, hơn nữa khi nghe câu nói của Diệp Tu, Ôn Duệ càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình, tên đàn ông kia bị ngốc!

Tống Đan Đan nghe Ôn Duệ châm chọc liền buông cổ áo của Diệp Tu ra mà tiến lại chỗ Ôn Duệ, không nương tay đấm vào bụng hắn một đấm thật đau. Cô lạnh lùng nói: “Cung không biết sao? Chị là sói vì thế chị mới thích cừu ngốc! Còn cung? Quá cáo già đi, cả đời này cũng không lọt được vào con mắt sói của chị đâu. Tốt nhất là biến đi! Đừng để chị gặp lại mặt cung, nếu không chị sẽ rạch nát mặt cung, xem cung còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa hay không?”

Giọng của Tống Đan Đan càng nói càng lạnh càng sắc bén, khiến Ôn Duệ rét run, theo như hắn biết Tống Đan Đan là một thực nữ, tuy có hơi lạnh nhạt nhưng luôn luôn cười dịu dàng khách sáo. Nhưng bây giờ cô gái trước mặt dường như không giống như trong quá khứ hắn từng biết, hắn ngồi đó, nhìn cô nắm tay người đàn ông ngốc kia đi mất. Thầm chửi một tiếng, không ngờ hắn lại thua trong tay một tên ngốc, hắn quả thật có chút không cam tâm. Chậc! Đáng tiếc! Từ trước đến giờ chưa có cô gái nào dám từ chối hắn, nhưng xem ra cô gái này thật khó đối phó, hôm nay hắn mới thấy được mặt thật của cô.

Nhờ chuyện này mà Tống Đan Đan chẳng còn có hứng thú đi dạo nữa, cô đi thẳng về Diệp gia, sau khi ném Diệp Tu cho mẹ Diệp, cô lạnh lùng bước lên lầu, đóng sầm cửa lại, tiếng động lớn khiến Diệp Tu sợ hãi rụt người lại. Anh cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín trên lầu, lần đầu tiên anh thấy cô tức giận với anh như vậy. Anh đã làm gì sai sao? Khi này cô mắng anh, đánh anh, điều đó khiến tim của anh rất đau, còn đau hơn cả bị tên kia đánh nữa. Có phải cô ghét anh rồi không? Có phải cô bang thêm quan tâm anh nữa phải không? Nghĩ đến điều đó, tim của anh đau lắm, nước mắt không tự chủ được mà rơi ra, anh không muốn cô ghét anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Đâu phải chỉ có Diệp Tu mới biết câu kinh, Tống Đan Đan cũng biết câu kinh vậy, dù gì cô cũng là cô gái mới mười chín tuổi, còn Diệp Tu đã hai mươi bảy tuổi rồi. So với một đứa con nít như Tống Đan Đan thì Diệp Tu con nít hơn thôi. Bây giờ cô cảm thấy rất giận, hơn nữa cũng buồn phiền, người hầu gọi cô xuống ăn cơm, cô cũng câu kinh không muốn xuống. Sau khi nhớ lại chuyện khi nãy, Tống Đan Đan thở dài, chuyện đó có thể xem là Diệp Tu đang ghen hay không? Nhưng mà anh ngốc như vậy, làm sao hiểu tình yêu là cái gì?

Tống Đan Đan thở dài một hơi, làm sao mà cô cứ cố chấp muốn biết Diệp Tu có biết yêu hay không? Chỉ cần anh mãi mãi là một tên ngốc, chỉ cần anh mãi mãi bám theo cô, làm cô vui lòng thì cô cần gì tình yêu của anh. Quan trọng là cô sợ, anh sẽ không ngốc nữa, sẽ không còn như trước nữa, sẽ không cần cô nữa, cũng không bám theo cô nữa. Diệp Tu không phải bị ngốc bẩm sinh mà là bị tai nạn nên mới ngốc, nếu sau này anh hết ngốc, với sự thông minh và ưu tú của anh, bên cạnh anh sẽ xuất hiện nhiều người đẹp hơn cô, xuất sắc hơn cô. Vì vậy cái cô cần bây giờ là tình yêu của anh, nhưng mà cô cứ cố chấp muốn một đứa bé mười tuổi như anh yêu cô là vì cô cũng yêu anh!

Ý nghĩ đó khiến Tống Đan Đan giật mình, cô yêu Diệp Tu? Cô đã yêu tên ngốc đó? Tâm trạng của cô bây giờ rất rối loạn, cô phải làm sao đây?

Ở dưới nhà, từ lúc Tống Đan Đan lên phòng, Diệp Tu cứ ngồi yên ở sô pha không nhúc nhích, mắt cũng không rời khỏi cánh cửa phòng của Tống Đan Đan đang đóng chặt. Ba mẹ Diệp và cụ Diệp thấy anh bị thương liền đau lòng không thôi, hỏi vì sao anh bị thương thì anh cứ lắc đầu không chịu nói. Tống Đan Đan cũng không hiểu vì sao tức giận, ngay cả mẹ Diệp lên gọi cũng nhất quyết không chịu mở cửa. Lại nhìn Diệp Tu cứ rung rung nước mắt, ngay cả cơm cũng không chịu ăn.

Diệp Tu thật sự không có tâm trạng ăn cơm, cũng chẳng nghe lọt tai lời nói nào của ba bà lão nhà họ Diệp, so với việc Tống Đan Đan bỏ đi, anh còn sợ cô không thèm nhìn mặt anh hơn. Từ lúc về nhà đến giờ đã hơn ba tiếng rồi, cô cứ nhốt mình trong phòng không chịu gặp mặt anh khiến anh rất buồn. Cuối cùng Diệp Tu không chịu nổi nữa mà bước lên phòng của Tống Đan Đan, bộ ba nhà họ Diệp cũng len lén đi theo. Từ khi Tống Đan Đan ở Diệp gia tới giờ, bọn họ chưa từng thấy cô giận, vì tính cách cô rất ôn hòa, cho dù bị Diệp Tu làm phiền cỡ nào cũng chưa từng tức giận. Nhưng hôm nay cô lại giận đến như vậy, bọn họ cũng rất thắc mắc.

“Đan Đan...” Diệp Tu nhẹ giọng gọi.

“Đan Đan... em mau ra ăn cơm đi” thấy Tống Đan Đan im lặng Diệp Tu ngập ngừng một chút mới nói tiếp.

“Đan Đan... em ăn chút gì đi... không sẽ rất đói...” anh lại lần nữa gõ nhẹ cửa phòng.

“Đi đi! Đừng làm phiền tôi!” Tống Đan Đan ôm đầu hét, cô cần yên tĩnh, cô muốn suy nghĩ một chút.

Bên trong phòng bỗng vọng ra tiếng hét khiến ba người kia đang nghe lén cùng Diệp Tu giật mình, cuối cùng Diệp Tu cũng không chịu nổi mà khóc rống lên nói.

“Anh xin lỗi... anh sai rồi... hu hu em đừng không để ý đến anh... hu hu... anh hứa sau này không tùy tiện đánh người nữa mà...”

Hả? Đánh người? Diệp Tu đánh người? Bộ ba nhà họ Diệp nghe chuyện này liền kinh hoàng, người thường đánh người không nói, nhưng Diệp Tu gốc nhà họ mà cũng biết đánh người? Vì lý do gì?

Bên trong phòng Tống Đan Đan vẫn một mực giữ im lặng, cô nghe tiếng khóc của Diệp Tu liền đau lòng không thôi. Bình thường cô chỉ thấy anh lặng lẽ khóc hoặc giả vờ đáng thương, chưa bao giờ cô thấy anh khóc rống lên như vậy. Có phải cô sai rồi không? Sai khi cố chấp so đo với anh? Dù gì anh đối với cô chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém, nhưng bây giờ cô đã yêu anh rồi thì phải làm sao? Anh đau cô cũng đau, anh khóc, cô cũng đau lòng mà khóc theo, rồi cô với anh mai sau sẽ ra sao? Liệu có tiếp tục hạnh phúc như bây giờ, hay là cô sẽ ôm trái tim tan nát mà rời đi?

Cạch! Tiếng cửa bật mở, Diệp Tu nhìn gương mặt đầm nước mắt của Tống Đan Đan, anh đau lòng không thôi, vội tiến đến ôm lấy cô vào lòng. Còn cô ở trong lòng anh khóc đến thương tâm liệt phế, nghe tiếng khóc của cô, lòng của Diệp Tu rất đau khiến anh cũng khóc theo cô.

“Anh sai rồi... anh biết lỗi rồi... em đừng khóc nữa...” Diệp Tu một tay ôm eo Tống Đan Đan, một tay lau nước mắt cho cô.

“A Tu... A Tu...” Tống Đan Đan nức nở gọi, tay cứ níu lấy cổ áo của Diệp Tu.

“Anh đây... anh đây...”

Bộ ba nhà họ Diệp thấy cảnh này chỉ có thể mỉm cười hài lòng, len lén đóng cửa lại nhường chỗ cho hai người trẻ tuổi. Còn dặn tất cả những người hầu không được làm phiền bọn họ.

“Đan Đan ngoan... đừng khóc nữa... em khóc anh rất đau lòng...” Diệp Tu nhẹ giọng an ủi, lời nói này như những người đàn ông bình thường vẫn hay dỗ người yêu. Nhưng đối với Diệp Tu, bình thường mẹ Diệp hay an ủi anh như vậy nên anh cũng an ủi Tống Đan Đan như vậy, cô biết, cô biết hết, vì cô biết nên mới đau lòng.

“A Tu... em yêu anh... em rất yêu anh...” cô biết mặc dù anh không hiểu nhưng cô vẫn muốn nói, Diệp Tu của cô, cô mặc kệ không biết có thể bên cạnh anh được bao lâu, nhưng cô vẫn muốn, cho dù có phải rời đi, cô chấp nhận.

“Đan Đan! Đan Đan! Anh cũng yêu em, rất yêu em!”

Diệp Tu ôm chặt lấy Tống Đan Đan gấp gáp nói, mẹ Diệp từng nói với anh, nếu như cô nói yêu anh thì lúc đó cô vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh. Anh hỏi mẹ, yêu là gì? Mẹ Diệp liền nói với anh, khi anh gần cô nếu tim anh đập mạnh, anh chỉ muốn cô nhìn anh, chỉ muốn cô nói chuyện với anh, chỉ muốn cô ở mãi bên cạnh anh, quan tâm anh, chăm sóc anh. Nếu anh có những ý nghĩ đó với cô thì chính là anh yêu cô, anh hiểu từ yêu là gì, anh cũng có những ý nghĩ đó, anh cũng yêu cô. Anh rất hạnh phúc vì cô cũng yêu anh, anh thực sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Góc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tổng Đan Đan cười khi nghe Diệp Tu nói những lời đó, cô không biết những lời đó có phải đang an ủi cô hay không, nhưng cô vẫn thấy rất vui. Cô đẩy Diệp Tu ra, kéo cổ áo anh xuống, hôn nhẹ lên môi anh một cái. Diệp Tu sửng sốt, anh nhìn vào mắt Tổng Đan Đan, đôi mắt cô rất đẹp, đẹp như bầu trời đêm. Anh cúi người theo bản năng, hôn nhẹ lên đôi mắt của cô, rồi xuống mũi, chạm nhẹ vào môi cô. Một luồng tê dại chạy khắp các mạch máu của anh, khiến cả người anh nóng lên, cảm thấy thật thích.

Dù sao cả hai cũng đã hôn một lần rồi, lần này là Tổng Đan Đan chủ động hôn Diệp Tu, cô ngậm lấy môi của anh, cắn cắn mút mút, Diệp Tu không chịu nổi, môi có chút ngứa, anh muốn nhiều hơn nữa. Cô bị anh hôn đến hít thở không thông, nhìn ánh mắt của Diệp Tu say mê nhìn cô khiến tim cô đập thành thịch, chưa bao giờ anh nhìn cô với ánh mắt đó cả.

Tổng Đan Đan vươn tay cởi chiếc áo sơ mi mà Diệp Tu đang mặc, anh ngây ngốc nhìn theo động tác của cô, cô hôn lên cổ anh rồi xuống ngực, ngậm lấy hạt đậu nhỏ trước ngực anh. Diệp Tu thở hắt ra một hơi, cảm giác này còn tê dại hơn cả lúc anh hôn cô, bụng dưới anh lại dâng lên một trận đau đốn, bộ vị nào đó lại sưng lên. Giống như lần trước, Diệp Tu nắm lấy tay của Tổng Đan Đan đặt ở bộ vị đang sưng lên đó giúp anh thoải mái nhưng rồi Diệp Tu sức nhớ lại bữa trước cô không thích xoa cho anh mà chạy đi, anh liền sợ hãi buông tay cô ra. Tổng Đan Đan có chút kinh ngạc, sau đó liền hiểu nên tự ý chạm đến bộ vị kia của Diệp Tu, anh thỏa mãn trầm giọng rên rỉ.

Cô nhìn anh lồ lộ trước mặt mình thì không khỏi đỏ mặt, cô đưa tay cởi bộ váy ngủ trên người mình xuống. Ánh mắt của Diệp Tu không tự chủ được nhìn chăm chăm vào thân thể của Tổng Đan Đan. Bị Diệp Tu nhìn như vậy Tổng Đan Đan có chút xấu hổ, cô nhẹ giọng nói: “Anh có muốn hôn em không?”

“Muốn... anh muốn...”

Tổng Đan Đan rõ ràng không phải là đồ ăn, tại sao lại khiến anh thèm muốn như vậy? Diệp Tu đưa tay chạm vào làn da mịn màng của Tổng Đan Đan, xúc cảm đến bàn tay anh khiến anh say mê, anh ôm trọn cả người cô vào lòng, cảm giác mềm mại cùng da thịt chạm nhau khiến anh rên khẽ. Diệp Tu cũng học theo cô, anh vươn tay vuốt ve ngực cô, ngậm lấy đỉnh hồng của cô mà mút như đứa trẻ. Diệp Tu thăm cảm thán, cô thật ngon, thật thơm, anh thật sự rất thích cái cảm giác này.

Tổng Đan Đan cảm thấy chỗ tư mật của mình không ngừng tiết ra dịch mật vì bị kích thích, dịch mật làm ướt quần lót của cô khiến cô vô cùng khó chịu, có chút ngứa lại cảm thấy vô cùng trống rỗng. Cô vươn tay ôm lấy cổ Diệp Tu không ngừng rên rỉ, Diệp Tu cảm thấy không đủ, anh muốn nghe nhiều hơn nên lực xuống tay hạ miệng cũng không nhẹ khiến cô đau đến nhủu mày. Cô vội vươn tay đẩy anh ra một chút, vẻ mặt anh liền hiện lên vẻ bất mãn.

“Em đau... nhẹ một chút...”

Diệp Tu nghe Tổng Đan Đan nói vậy cũng biết mình hơi mạnh tay làm cô đau, nhìn cái giường trước mặt, anh vội bế cô lên nằm đó. Anh muốn ăn cô, ở đó chưa làm anh thỏa mãn, anh muốn ăn cô từ trên xuống dưới. Cho dù Diệp Tu có ngốc, nhưng trên phương diện này vẫn phản ứng bình thường, hơn nữa đó là bản năng của đàn ông, không cần cô dạy anh cũng sẽ học rất nhanh. Tổng Đan Đan nhìn Diệp Tu cứ nhắm nháp nơi tư mật của cô thật khiến cô không chịu nổi, cô nâng người dậy, đẩy ngã Diệp Tu xuống giường.

Cô cúi người hôn lên môi anh, khi cô quyết định chuyện này thì cũng là lúc cô quyết định ở bên cạnh anh, cho dù sau này có đau khổ, cô cũng chấp nhận. Hôn một lúc cô liền rời khỏi môi của Diệp Tu, tay cầm lấy nam cương to lớn của anh ngồi xuống. Trong khoảnh khắc đó, cả hai liền hét lên một tiếng, Tổng Đan Đan bị đau đến muốn chết đi sống lại còn Diệp Tu có cảm giác như mình bị vứt lên chín tầng mây.

“A... Đan Đan...” Diệp Tu nắm lấy eo của Tổng Đan Đan nâng lên hạ xuống khiến cô đau muốn phát khóc, đúng là, có những chuyện căn bản không cần dạy cũng biết.

“A Tu... chậm một chút... em đau...”

Lần đầu tiên hưởng được khoái lạc như vậy, Diệp Tu vốn chẳng nghe được Tổng Đan Đan đang nói cái gì, anh ngồi dậy ôm lấy cô lật người cô lại, rút ra một chút lại tiến vào, động tác này khiến cô hít một hơi.

“Em đau!”

Cô gắng giọng nói, đến lúc này Diệp Tu mới thấy nước mắt trên mặt của Tổng Đan Đan, anh hốt hoảng dừng lại vội lau nước mắt cho cô.

“Anh xin lỗi... đừng khóc...”

Tổng Đan Đan ôm lấy cổ của Diệp Tu tiếp tục hôn, đợi cơn đau qua đi một chút, cô mới ôm chặt lấy Diệp Tu bảo anh tiếp tục, lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt mất lý trí của anh. Anh say mê nhìn ngắm cô, không ngừng ra vào trong thân thể cô càng lúc càng mạnh, tay cũng không an phận mà xoa nắn nơi mềm mại của cô.

“Đan Đan... anh muốn đi vệ sinh...” Diệp Tu thờ dốc nói, đem thân mình rút ra.

Tổng Đan Đan thẫn thờ dài, lại nữa rồi, không phải lần trước đã có kinh nghiệm rồi sao? Khi Diệp Tu chuẩn bị xuống giường liền bị Tổng Đan Đan kéo lại, cô còn chưa thỏa mãn nha, không cho phép anh thỏa mãn trước cô.

“Đan Đan? Anh đi vệ sinh rồi chúng ta tiếp tục nhé?” Diệp Tu cười nói với cô, cảm giác này anh rất thích, anh còn muốn nữa.

Tổng Đan Đan không thèm để ý đến lời của Diệp Tu, cô kéo mạnh một cái khiến anh ngã ra giường, cầm chắc lấy tiểu Tu mà ngồi lên, vẫn còn cảm giác đau nhưng lại không đau như lúc đầu. Diệp Tu thờ dốc nhìn Tổng Đan Đan, anh thật sự sắp chịu không nổi rồi, một trận tê dại xông thẳng lên não, khiến

anh không chịu được mà run rẩy.

“Không được... không được... a... a... anh tiểu mất...” Diệp Tu khổ sở nói.

“Ra đi... anh không phải tiểu đâu...” Tống Đan Đan vừa nói vừa lướt động nhanh hơn.

“A... a... a...”

Diệp Tu gằm lên, không chịu nổi mà phóng thích vào bên trong cô, cảm giác này thực sự rất mất hồn, anh mê muội nhìn Tống Đan Đan nằm bẹp trên người mình. Cô cũng thở dốc, mệt quá, loại vận động này thực sự rất mệt, cô mềm oặt nằm sang một bên. Khi cô nhắm mắt định nghỉ ngơi thì cảm nhận được bàn tay nào đó đang di chuyển khắp cơ thể cô. Cô mở mắt ra mệt mỏi nhìn Diệp Tu liền thấy anh đáng thương hể hể nói.

“Anh còn muốn...”

Tống Đan Đan thở dài một hơi, không ngờ người nào đó đã từ cừu ngốc tiến hóa thành sói ngốc rồi.

“Anh muốn thì làm đi, em mệt rồi”

Nghe được Tống Đan Đan cho phép, Diệp Tu vui vẻ như kẻ trộm được kẹo, lại lần nữa tiến đến ăn ăn cô. Cảm giác này thật thích, thật thoải mái, ngày nào anh cũng sẽ ăn ăn cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Từ ngày hôm đó, Tống Đan Đan nói với ba Tống rằng cô muốn kết hôn với Diệp Tu, ông cũng không có gì bất ngờ chỉ cười nói miễn cô hạnh phúc là được. Bộ ba nhà Diệp gia cũng rất vui mừng với quyết định của Tống Đan Đan, bọn họ tổ chức một tiệc đính hôn nhỏ cho cô cùng Diệp Tu, cụ Diệp nói để Tống Đan Đan tốt nghiệp thì sẽ kết hôn. Dù gì cô học chương trình đó cũng chỉ có hai năm mà thôi.

“Hi hi vợ ơi vợ...” Diệp Tu ngồi vừa nhìn chiếc nhẫn cưới mà anh đeo cho Tống Đan Đan vừa cười ngốc nói.

“Cái gì? Anh làm ơn cho em học bài một chút được không?”

Tống Đan Đan thở dài, từ lúc đính hôn tới giờ cũng đã ba tháng rồi, làm sao mà tên này cứ cười ngốc hoài vậy trời. Lúc nào cũng có câu cửa miệng là vợ ơi, tên của cô đã bị anh vút lên tới chín tầng mây rồi. Nhưng nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh cô rất vui vẻ, hy vọng cô với anh mãi hạnh phúc như thế này là được rồi, cô không mong gì nữa.

Đột nhiên một trận buồn nôn xộc lên khiến Tống Đan Đan vội bật chặt miệng chạy vào nhà vệ sinh mà nôn. Diệp Tu đương nhiên bị cảnh này dọa cho hết hồn, anh vội chạy theo cô, nhìn cô nôn đến khổ sở mà chẳng có gì khiến anh không khỏi hoảng hốt.

“Vợ ơi... em làm sao vậy?” Diệp Tu vừa vuốt lưng cô vừa hỏi.

“Không sao...” trời ạ, Diệp Tu ngốc chứ cô không ngốc nha, không phải có rồi chứ?

Tống Đan Đan được Diệp Tu dìu ra ngoài liền ngồi suy nghĩ, rõ ràng cô luôn canh ngày an toàn mới cho anh xuất bên trong, hơn nữa còn có dùng biện pháp an toàn, làm sao mà có được chứ? Hơn nữa mấy người trong nhà cũng không biết chuyện bọn họ í ỉ ỉ ỉ làm sao mà đi chọc thùng áo mưa được? Không đúng? Làm sao họ không biết được cơ chứ, những cái áo mưa đó toàn ném trong thùng rác, người hầu dọn dẹp làm sao mà không thấy?

“Vợ ơi! Sao vậy?”

Diệp Tu ngờ ngác nhìn Tống Đan Đan xé những cái áo mưa ra xem, xé hết thì làm sao có thể dùng được nữa chứ? Chẳng lẽ không cho anh ăn nữa sao? Không được đâu nha, anh muốn ăn ăn cô mỗi ngày cơ, mặc dù bị cô cấm, chỉ được vài ngày mới ăn một lần khiến anh tủi thân không thôi.

Tống Đan Đan không quan tâm đến về mặt thời của Diệp Tu, cô thở dài một hơi, ba củ gừng nhà họ Diệp kia! Cô chưa có tốt nghiệp mà, bây giờ mang thai rồi làm sao đi học đây hả?

“Chồng ngốc! Đi bệnh viện!” thôi kệ, dù gì cũng là cục cưng của Diệp Tu và cô mà.

“Em bệnh hả vợ? Để anh đưa em đi bệnh viện!” Sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói cô mang thai được hơn một tháng rồi, bác sĩ nhìn cô trẻ như vậy liền nghĩ đến không biết cô có bỏ đứa bé hay không. Xong lại nhìn thấy cô hỏi thăm căn kễ những điều cần lưu ý khi mang thai thì vị bác sĩ mới cười từ vấn cho cô.

“Vợ ơi! Vợ! Vợ đâu rồi!”

Nghe tiếng Diệp Tu hoảng hốt lo lắng, Tống Đan Đan đành cười xin lỗi bác sĩ rồi lôi tên ngốc Diệp Tu vào. Bác sĩ nhìn ba đứa trẻ còn kinh ngạc hơn, vừa nhìn đã biết là không bình thường rồi. Bộ dáng đẹp trai như vậy mà lại bị ngốc, thật là đáng tiếc, nhưng mà cô gái này có thể mang thai vì một tên ngốc như vậy, tình cảm của họ tốt thật.

Nhìn Diệp Tu cứ nháo lên, Tống Đan Đan trách mắng: “Em mới vào có một chút, đã bảo anh đợi ở ngoài rồi không nghe sao?”

“Nhưng mà... nhưng mà vợ ở trong này lâu lắm nha...” Diệp Tu xoắn xoắn hai tay vào nhau nhỏ giọng nói, bộ dạng như đứa trẻ mắc lỗi.

Tống Đan Đan nhìn bộ dạng Diệp Tu như vậy cũng phì cười, cô vào mới có 30' bộ lâu lắm sao hả? Cô bước lại vòng tay ôm lấy eo của Diệp Tu, ngả đầu vào ngực anh, cầm một tay của anh đặt lên bụng nhỏ của mình, dịu dàng nói: “Chồng à...nơi này có bảo bảo rồi đó, anh sắp được làm ba rồi”.

Diệp Tu ngây ngốc sờ sờ bụng nhỏ của Tống Đan Đan, có bảo bảo? Làm ba? Ý là anh giống như anh trai, cũng có một bé con nhỏ?

Tống Đan Đan nhìn bộ dạng ngu ngơ rồi đến ngây ngốc cười của Diệp Tu, tâm trạng cô rất vui, rất hạnh phúc.

“A! Anh được làm ba? Anh sẽ có bé con nhỏ như Hạo Hạo phải không?”

“Đúng vậy, bé con nhỏ”

Sau khi Diệp gia biết được Tống Đan Đan mang thai liền vui mừng không thôi, còn mở tiệc ăn mừng, cô lác lác đầu cười nhìn họ, dù gì Diệp Tu cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, cũng nên có con nối dõi rồi. Còn Cố Dĩ Ninh cứ lườm lườm cô, cô ấy nói cô sinh con sẽ nghỉ học bỏ cô ấy một mình, nhưng cô ấy chẳng trách cô được bao lâu liền bị chồng ôm đi. Còn nói với cô ấy muốn nghỉ học giống cô cũng là chuyện nhỏ khiến Cố Dĩ Ninh trợn mắt há mồm.

Tống Đan Đan ngồi nhìn nhà họ Diệp tập trung đông đủ vui vẻ ăn uống, còn Diệp Tu cứ ngồi bên cạnh ôm mình vào lòng, trên miệng cười không ngớt, cô cũng cười kéo cổ áo anh xuống mà hôn nhẹ lên má anh. Ba Tống biết mình sắp có cháu ngoại cũng vui vẻ không kém, từ lúc Tống Đan Đan đính hôn với Diệp Tu, ba Tống cũng dọn về ở một căn biệt thự gần đó. Cô có ý muốn ba Tống đi thêm bước nữa để khi về già có người ở chung sẽ không cô đơn. Ông lại nói với cô, ông cô đơn hồi nào, trong nhà có biết bao nhiêu người, quản gia người hầu cũng rất nhiều. Nếu buồn chán thì ông sẽ qua đây tìm ba Diệp chơi, chẳng có gì buồn chán cả. Nghe câu trả lời của ông, Tống Đan Đan cũng vui vẻ cười, đồng thời cũng rất hâm mộ mẹ mình, trên đời này lại có một người đàn ông yêu bà nhiều như vậy, cho đến khi bà mất rồi ông vẫn không quên bà. Tống Đan Đan nghĩ đến mình, không biết sau này cô cùng Diệp Tu có được hạnh phúc mãi mãi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hôm nay Tống Đan Đan vừa sang nhà chơi với ba Tống về liền nghe tin Diệp Tu bị ngã cầu thang, cô vô cùng hoảng hốt, vội ôm bụng bay đi lên phòng xem Diệp Tu. Hiện giờ cô đã mang thai tám tháng rồi, bụng cũng đã to ra khiến cô không thể đi nhanh được. Vừa lên đến đã nhìn thấy đầu Diệp Tu bị quần băng trắng, trên miếng vải còn rỉ ra chút máu khiến cô đau lòng không thôi.

“Chồng ngốc này! Đi đứng cũng không xong nữa, anh có đau không?”

Tống Đan Đan lo lắng ôm lấy mặt của Diệp Tu hỏi, nhưng anh lại im lặng không trả lời, ánh mắt của anh nhìn cô hôm nay rất khác lạ, nó không còn ngây thơ trong sáng như lần đầu anh gặp cô nữa mà là... hoàn toàn bình thường! Tống Đan Đan ngây ra, vội buông mặt của Diệp Tu, mặt cô hiện lên tia lo lắng, cô vội đưa mắt nhìn về phía ba mẹ Diệp. Họ cũng khó hiểu nhìn lại cô, bộ có chuyện gì sao? Không đợi họ kịp thắc mắc xong, Diệp Tu ngồi trên giường nhìn Tống Đan Đan nhú mày hỏi.

“Cô là ai?”

Trong giây phút đó, Tống Đan Đan chỉ cảm thấy như có một tia sét đánh qua khiến tim cô ngừng đập, cô không thể hít thở nổi nữa mà ngất đi, hoàn toàn không hề nghe được tiếng la hét xung quanh cô.

Diệp Tu nhìn người con gái ngất trước mặt mình, khi này anh vừa tỉnh dậy thì cô liền xông vào còn gọi anh là chồng. Anh hoàn toàn không nhớ anh đã kết hôn từ bao giờ, anh chỉ nhớ mình đang đi công tác liền gặp tai nạn xe, ngoài ra anh chẳng nhớ gì cả. Diệp Tu nhìn mọi người lo lắng đưa Tống Đan Đan đi, cô hình như đang có thai, nhìn cái bụng nhỏ ra của cô, có phải cô mang thai con của anh hay không? Vì sao anh không nhớ chuyện gì cả, đầu của anh thật đau, khiến anh không thể suy nghĩ được chuyện gì.

Tống Đan Đan được bác sĩ tới khám, Diệp Tu cũng đứng cạnh ba mẹ Diệp mà xem tình hình của cô, trong khoảng thời gian cô ngất, Diệp Tu đã nghe ba mẹ Diệp kể hết tất cả mọi chuyện. Anh đã rất bất ngờ khi biết mình sống bảy năm như một kẻ ngốc. Diệp Tu ngồi nhìn mẹ mình nắm tay Tống Đan Đan khóc đến thương tâm, có phải anh đã làm tổn thương cô rồi không? Nếu như cô thật lòng yêu một tên ngốc như anh, vậy bây giờ anh hết ngốc rồi, lại còn chẳng nhớ cô là ai thì cô phải làm sao?

Diệp Tu không khỏi tự trách, tại sao anh lại không nhớ cô là ai, cho dù anh có ngốc đi nữa nhưng lại quyết giữ cô bên mình như vậy thì anh cũng biết được tình cảm anh giành cho cô nhiều như thế nào rồi. Bây giờ nhìn cô yếu ớt nằm đó, trong lòng anh cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng anh lại hoàn toàn không nhớ ra giữa cô và anh từng xảy ra chuyện gì cả!

“A Tu...” Tổng Đan Đan yếu ớt gọi.

“Mau lại đó đi!” bà Diệp giục Diệp Tu, anh liền gật đầu đi lại chỗ cô, cho dù bà Diệp không nhắc, anh cũng sẽ đi lại chỗ cô.

“Anh đây!” Diệp Tu bước lại nắm lấy tay nhỏ của Tổng Đan Đan, đỡ cô ngồi dậy.

Tổng Đan Đan quan sát người đàn ông trước mắt, bộ dạng là của A Tu ngốc của cô, nhưng ánh mắt anh nhìn cô vô cùng xa lạ. Anh trông trưởng thành, lịch thiệp chín chắn, khác hẳn bộ dạng ngây thơ trẻ con mà cô từng biết. Diệp Tu bây giờ mới đúng là Diệp Tu hai mươi tám tuổi, nhưng tại sao cô lại thấy mắt mắt như thế này cơ chứ? Anh khỏe lại, cô rất vui, nhưng mà... anh đã hoàn toàn quên đi cô, cô không muốn! Mặc dù cô biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ xảy ra nhưng cô không muốn! Anh còn chưa cùng cô đón tiểu bảo bảo bao đời cơ mà, tại sao?

“Đan Đan...” thấy Tổng Đan Đan khóc, Diệp Tu hốt hoảng không thôi.

“Anh tránh ra! Anh không phải A Tu ngốc của tôi... Anh tránh ra! Trả A Tu ngốc lại cho tôi! Trả đây! Trả A Tu ngốc lại cho tôi...oa... A Tu... oa A Tu... anh ấy chưa cùng tôi đón bảo bảo chào đời mà... oa... tại sao anh lại mang anh ấy đi! Trả đây! Trả A Tu lại cho tôi!!!”

Tổng Đan Đan vừa đánh Diệp Tu vừa khóc nói, đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời cô khóc lớn như vậy, cô khóc làm bà mẹ Diệp cùng cụ Diệp cũng không kiềm nổi nước mắt. Ngay cả Diệp Tu đang ôm lấy thân thể run rẩy của Tổng Đan Đan cũng cảm thấy rất đau lòng, mặc cho cô trong ngực mình không ngừng náo loạn nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô không buông.

“A Tu... A Tu...” Tổng Đan Đan không ngừng nức nở, mẹ Diệp cảm thấy tiếp tục như thế này không ổn, bà vội bước đến chỗ cô an ủi.

“Đan nhi ngoan nào! Con mà khóc nhiều như vậy A Tu thấy được sẽ khóc theo mất”

“Hu hu... mẹ... mẹ...” Tổng Đan Đan rời khỏi ngực của Diệp Tu ôm lấy mẹ Diệp khóc.

Diệp Tu ngồi nhìn mẹ mình vừa khóc vừa dỗ Tổng Đan Đan liền đau lòng không thôi, rốt cuộc khi anh ngốc có gì tốt, tại sao lại khiến cô yêu anh nhiều như vậy. Anh của trước kia khi thấy cô khóc sẽ khóc theo sao? Anh của trước kia nếu bây giờ gặp cảnh này sẽ như thế nào? Chết tiệt! Anh không nhớ bất cứ chuyện gì cả!

“Đan nhi... làm sao hả?” bà Diệp thấy Tổng Đan Đan ôm bụng liền sợ hãi.

“Mẹ... con đau bụng... mẹ... bảo bảo... oa...” cô đau bụng quá, chưa tới tháng sinh dự định mà, cô thật sự rất sợ, cô chỉ còn mỗi bảo bảo là liên kết với A Tu ngốc thôi. Đừng mà...

“Ông xã! Mau gọi xe cấp cứu nhanh lên!” bà Diệp vội gọi ông Diệp rồi quay sang ôm lấy Tổng Đan Đan: “Con sẽ không sao! Bảo bảo cũng sẽ không sao! Có mẹ đây rồi, không sợ!”

Diệp Tu nhìn máu bay giữa hai chân của Tổng Đan Đan chảy ra cũng phát hoảng không thôi, anh vội nắm chặt tay của cô. Cô lúc này mới quay sang nhìn anh, cô cố gắng đưa tay lên vuốt má anh.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra... Diệp Tu... anh phải giữ lại con... đó là mối liên hệ duy nhất giữa em và A Tu... xin anh...”

“Em sẽ không sao! Em sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Diệp Tu gấp gấp nói, Tổng Đan Đan chỉ cười nhẹ rồi hoàn toàn ngất đi, mất A Tu, cô thực sự cũng chẳng muốn sống nữa. Mỗi ngày nhìn mặt người đàn ông mình yêu, nhưng người đó lại hoàn toàn không nhớ ra mình là ai, cô không chịu nổi, cô thà chết đi.

Nhìn Tổng Đan Đan ngất lịm đi, Diệp Tu cũng phát điên, anh vội bế cô xuống nhà, xe cấp cứu đã tới, cả nhà họ Diệp nhanh chóng đến bệnh viện, bà Diệp cũng liên lạc với ba Tổng. Tổng Đan Đan nhanh chóng được đưa vào trong phòng phẫu thuật, Diệp Tu thần thờ ngồi dưới đất, nhớ lại khi nãy cô bảo anh giữ con không giữ mẹ. Anh thật sự không chịu nổi, trái tim hung hăng đau đớn, lần đầu tiên từ khi hiểu chuyện tới giờ, anh chưa từng rung động trước một người phụ nữ nào. Không những gia thế tốt, bộ dạng lớn lên cũng tuấn tú, người theo đuổi anh cũng rất nhiều nhưng chưa có người con gái nào làm anh rung động nhanh như Tổng Đan Đan.

Khi Tổng Đan Đan khóc vì anh, đánh anh trách anh vì sao mang A Tu ngốc của cô đi, lúc đó tim anh rất đau, có lẽ anh hết ngốc, nhưng tình cảm của A Tu ngốc kia vẫn còn tồn tại trong anh. Khi thấy cô ra quyết định giữ lại cốt nhục của Diệp gia mà chẳng màng đến tính mạng của mình, anh thực sự không chịu nổi, cảm giác như ngừng thở. Cho đến bây giờ chưa từng có một người con gái nào khiến anh rung động mãnh liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“Đan Đan sao rồi?” Cố Dĩ Ninh nghe được tin dữ cũng vội bay đến, khi thấy Diệp Tu ngồi dưới đất liền hoảng hốt hỏi.

“Cô ấy đã vào trong một tiếng rồi vẫn chưa ra!” Diệp Tu mệt mỏi vò đầu.

“Anh... là ai?” Cố Dĩ Ninh sững sờ, người đàn ông trước mặt cô là ai? Người này không phải Diệp Tu mà cô biết, nếu là Diệp Tu mà cô biết hẳn bây giờ đang khóc nức nở đi, làm sao lộ vẻ mặt bất lực như vậy.

“Tôi là Diệp Tu, chồng của Đan Đan” Diệp Tu khó hiểu trước câu hỏi của Cố Dĩ Ninh, vì khi Diệp Tu ngốc mới gặp Cố Dĩ Ninh nên anh hoàn toàn không biết cô.

“Không phải! Anh không phải Diệp Tu! Diệp Tu đâu rồi? Anh là anh em sinh đôi của anh ấy sao?” Cố Dĩ Ninh không tin chuyện mình vừa nghe, dường như cô đã đoán được lý do mà Tống Đan Đan sinh non...

“Tôi nhớ lại tất cả rồi, cũng bình thường rồi, chỉ là... quên mất cô ấy!” Diệp Tu bất lực nói, anh không muốn quên cô, anh không muốn đánh mất người con gái rất yêu anh đó, anh không muốn thấy cô đau khổ vì anh.

Cố Dĩ Ninh nghe Diệp Tu nói vậy cũng bật khóc, chuyện này Tống Đan Đan có tâm sự với cô, nhưng cô không ngờ rằng chuyện này lại xảy ra nhanh như vậy.

“Em không thể bắt cậu ấy ngốc mãi được” Doãn Tư Dật - chồng của Cố Dĩ Ninh ôm lấy cô mà nói.

“Em biết... em biết... Đan Đan cậu ấy cũng có nói với em... cậu ấy biết thế nào cũng sẽ có một ngày như vậy... nhưng cậu ấy quyết không hối hận...” Cố Dĩ Ninh coi Tống Đan Đan như người thân trong nhà, cô đau lòng vì chuyện của cô ấy là đương nhiên, nếu đổi lại cô là người có chuyện, Tống Đan Đan cũng sẽ vứt bỏ mặt lạnh nhạt mà khóc vì cô.

Cả nhà họ Diệp cùng ba Tống và vợ chồng Cố Dĩ Ninh ngồi chờ trước phòng giải phẫu trong không khí vô cùng căng thẳng, họ không ngừng ngồi khấn cầu cho mẹ con Tống Đan Đan bình an. Khi đèn phòng giải phẫu tắt, họ đều cảm thấy như vừa được rút đi lệnh tử hình mà thở phào nhẹ nhõm. Thấy một vị bác sĩ đi ra, Diệp Tu vội bay lại hỏi bác sĩ.

“Đứa bé sinh non chưa đủ tháng rất nhỏ và nhẹ ký hơn mấy đứa trẻ đủ tháng, cần phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt theo dõi, còn người mẹ thì... nên nằm viện quan sát thêm”.

Không bao lâu sau Tống Đan Đan được đẩy ra, nhìn gương mặt nhợt nhạt và đôi môi trắng bệch của cô khiến ai cũng đau lòng. Diệp Tu cũng không rời xa cô dù chỉ một chút, anh tự hỏi, đây là anh vì cô chịu trách nhiệm hay sao? Hay là xuất phát từ một tình cảm khác? Diệp Tu lắc đầu cười khổ, cho dù anh muốn chịu trách nhiệm với cô thì sao? Tống Đan Đan chắc chắn cũng không cần cái trách nhiệm này, vì người cô cần không phải là anh mà là A Tu ngốc của cô!

Tống Đan Đan hôn mê hết hai ngày, khi cô mở mắt ra đập vào mắt mình là gương mặt của Diệp Tu, khóe miệng cô cong lên, nhưng rồi cô chợt nhớ lại... anh không còn là A Tu của cô nữa, trong phút chốc, nước mắt cô lại dâng lên, chua xót. Diệp Tu bị cảnh này làm cho phát hoảng, anh vội nói.

“Em đừng khóc! Khóc sẽ không tốt cho sức khỏe!”

“Diệp Tu... anh về đi...” Tống Đan Đan nhìn hai mắt Diệp Tu thâm quầng, râu cũng mọc dài ra, cô liền biết được anh luôn ở đây trông chừng cô, nhưng anh không còn là A Tu của cô nữa, anh không cần chăm sóc người xa lạ như cô nữa.

“Anh là chồng em, anh muốn chăm sóc cho em!” Diệp Tu vươn tay lau nước mắt cho Tống Đan Đan, đau lòng nói.

“Anh không...”

Tống Đan Đan chưa kịp nói hết đã bị Diệp Tu hôn lên môi, anh biết, cô sẽ nói gì, anh biết... Nhưng anh không muốn cô đau lòng như vậy, nhìn cô như vậy anh cũng rất đau lòng.

“Anh hiện tại không nhớ ra em nhưng không phải sau này sẽ không nhớ! Tại sao em lại cho A Tu ngốc kia bước vào trái tim em lại không cho anh có cơ hội bước vào? Anh không tin khi anh nhớ lại kỉ niệm của hai chúng ta, tình cảm anh dành cho em sẽ ít hơn A Tu kia. Hơn nữa, khi em khóc, tim anh rất đau, thật đó, tin anh, cho anh cơ hội được không?” Diệp Tu ôn nhu cười nói, miệng không ngừng hôn lên mặt của Tống Đan Đan.

Tống Đan Đan hít một hơi, trời ạ, cho dù là Diệp Tu ngốc hay Diệp Tu trưởng thành đều đáng sợ như nhau, Diệp Tu trưởng thành còn đáng sợ hơn. Ánh mắt của Diệp Tu ngốc khi nhìn cô khiến cô cảm thấy yêu thương anh, muốn bảo vệ anh, còn ánh mắt của Diệp Tu hiện tại lại mạnh mẽ, sâu thẳm, muốn khóa cô một chỗ khiến cô không cách nào từ chối hay phản kháng.

“Nếu anh mãi mãi không nhớ ra em thì sao?”

“Không nhớ ra thì thôi, em cũng đâu có biến mất, em khiến A Tu kia ngốc như vậy còn yêu em, trong khi anh là người có tư duy bình thường như vậy lại

không thể yêu em hay sao?” Diệp Tu cười quyến rũ, còn vuốt má của Tống Đan Đan.

Thích! Tống Đan Đan thề với trời, cô sống hai mươi năm, còn sinh một đứa bé, lần đầu tiên cảm thấy trái tim mình đập lệch nhịp. Diệp Tu ngốc hay Diệp Tu trưởng thành đều yêu nghiệt như nhau, Diệp Tu kia ngốc nghếch đáng yêu còn Diệp Tu này thì lại quyến rũ yêu nghiệt. Tống Đan Đan từng sờ, bây giờ cô mới nhớ đến con, con của cô đâu rồi?

“Bảo bảo... bảo bảo đâu rồi?” cô hoảng hốt ngồi bật dậy, đụng mạnh đến vết khâu ở bụng khiến cô đau đến cắn răng.

“Yên nào... bảo bảo đang ở phòng bam sóc đặc biệt, không sao cả, em có thể đi xem” Diệp Tu vội đỡ lấy Tống Đan Đan.

“Mình đi xem bảo bảo đi anh”

Diệp Tu bảo cô đợi một chút liền đi lấy xe lăn đến, anh không muốn cô cử động quá nhiều ảnh hưởng đến vết mổ. Khi thấy được bảo bảo, Tống Đan Đan không kiềm nổi nước mắt, là do cô vô dụng, quá kích động làm gì khiến bảo bảo sinh thiếu tháng. Nhìn bé con nhỏ xíu phải gấn chỉ chút ổng thờ khiến cô vô cùng đau lòng, tại cô, tất cả là lỗi của cô.

“Đừng khóc! Bảo bảo có hơi nhỏ, nhưng bác sĩ nói chăm sóc kỹ lưỡng sẽ phát triển bình thường như mấy đứa trẻ khác” Diệp Tu ôm cô an ủi.

“Thật sao?”

“Em không tin anh sao?” Diệp Tu giả vờ buồn buồn nói.

“A Tu!” bỗng dưng Tống Đan Đan kinh ngạc kêu lên.

“Sao?”

“Bộ đáng đó... A Tu ngốc của em...”

Diệp Tu kinh ngạc nhìn Tống Đan Đan khóc trong lòng mình, anh đột nhiên hiểu ra, A Tu ngốc kia chính là tính cách thật của anh, Diệp Tu từ nhỏ vô cùng thông minh, đối với những con số cũng rất nhanh nhạy. Vì vậy năm mười sáu tuổi, Diệp Tu đã ra nước ngoài du học, mười tám tuổi quay về phụ giúp anh trai quản lý công ty. Trên thương trường đã rèn luyện anh, anh không tùy tiện biểu lộ cảm xúc của mình cho người khác biết, bộ dạng không nấn không nhạt. Ngay cả nụ cười cũng là khách sáo lịch sự, không phải là nụ cười thật lòng. Còn Diệp Tu mà Tống Đan Đan biết, có lẽ là anh của trước kia, ở trước mặt của Tống Đan Đan, anh sẽ thoải mái mà bộc lộ tính cách thật của mình mà không sợ chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tống Đan Đan bế Diệp Bảo trên tay cho ăn sữa xong liền ngâm một giai điệu mà cô thích nhất, Diệp Bảo là tên cô đặt cho bảo bảo. Từ lúc cô ở bệnh viện về đã ba tháng, Diệp Tu đối với cô rất tốt, không phải nói là đối xử tốt mà cô cảm thấy giống như anh đang theo đuổi cô. Chuyện này thật kì lạ mà, làm gì có cặp vợ chồng nào có con rồi mới theo đuổi cơ chứ. Diệp Tu nói với cô, người cô yêu không phải là anh nên anh phải làm cho cô yêu anh. Nghe anh nói như vậy khiến cô có chút kinh ngạc, từ khi nhớ lại, Diệp Tu cũng theo anh trai vào công ty làm việc, nhưng mỗi chiều 5h đều về nhà cùng cô chăm sóc bảo bảo.

Mỗi lần về nhà đều mua hoa hoặc là bánh ngọt cho cô ăn, bảo bảo rất ngoan, không nháo, cũng không hay khóc, cho uống sữa ngoài hay sữa mẹ đều uống, vì vậy Diệp Tu hay ném bảo bảo cho ba mẹ Diệp mà kéo cô ra ngoài chơi. Nhưng nhìn Diệp Tu như vậy khiến cô có hơi không quen, trước kia, Diệp Tu hay bám cô, lại hay làm nũng với cô, cô hoàn toàn xiu lòng, nhưng lần này Diệp Tu lại không bám cô, cũng chẳng làm nũng với cô cũng làm cô xiu lòng. Trước kia, cô cùng Diệp Tu sống với nhau là cô tình nguyện, bị về ngốc nghếch của anh làm cho cảm động, tuy ngốc nhưng anh rất hay làm trò khiến cô vui, còn học tập mẹ Diệp nấu ăn cho cô ăn.

Còn Diệp Tu bây giờ dường như rất hiểu tâm lý con gái, mặc dù có đôi lúc trật lất, vì đâu phải cô gái nào cũng như nhau. Nhưng anh lại để ý từng hành động nhỏ của cô, cô thích ăn gì ghét gì anh cũng biết, có nhiều thứ chỉ cần cô liếc mắt qua nhìn anh đều mua cho cô. Một hôm anh dẫn cô đi mua đồ ở trung tâm mua sắm, lúc cô thử váy xong đi ra liền thấy một cô gái đang xin số điện thoại của anh. Anh lại lạnh lùng nói: “Xin lỗi! Tôi đã có vợ rồi!”, bộ dáng lạnh lùng này của anh lần đầu tiên cô mới thấy, trông rất manly nha! Nhưng mà... cô thích Diệp Tu đáng yêu hơn, ngốc ngốc, thích bám cô làm nũng, chờ cô khen hay xoa đầu liền cười tít mắt.

Không những thế cô còn gặp lại Ôn Duệ, Ôn Duệ cũng bị bộ dáng của Diệp Tu dọa cho hết hồn, bộ dáng lạnh lùng trừng mắt nhìn Ôn Triết khác hẳn bộ dáng ngốc nghếch trước kia. Dường như cô đang từ từ nhìn thấy nhiều mặt khác của anh, nhìn thấy được toàn bộ tính cách của anh. Anh đối với cô một mặt khác, đối với người trong nhà lại mặt khác, còn đối với mấy người không quen biết còn dữ dội hơn. Anh khiến cô phải kinh ngạc từ lần này đến lần khác, nhưng cô cũng đã từ từ chấp nhận anh. Nhưng mà có một chuyện mà anh không hề thay đổi chính là ăn cô! Cho dù trước kia hay bây giờ anh đều thích ăn cô, khiến cô muốn nổi điên cũng không thể, chỉ cần anh tỏ vẻ tội nghiệp là cô đầu hàng. Mà anh dường như lại nắm được cái điểm yếu của cô rồi, haizzz, nhưng mà cuộc sống bây giờ cũng khiến cô rất vui.

Xoảng! Đột nhiên tiếng thủy tinh vỡ vang lên khiến Tống Đan Đan bị cắt đứt dòng suy nghĩ của mình. Cô nhìn thấy Diệp Tu khổ sở ôm đầu ngồi xuống cạnh những mảnh vỡ, cô sợ anh bị thương liền đặt bảo bảo xuống giường rồi chạy lại chỗ anh. Khi thấy cô, anh mấp máy môi muốn nói cái gì đó thì lại bị cơn đau đầu ập đến làm cho ngất đi, dọa Tống Đan Đan sợ đến phát khóc, cô vội vàng kêu bác sĩ đến khám cho anh. Bác sĩ nói Diệp Tu không có gì đáng lo ngại, Tống Đan Đan liền tiến đến bên giường ngồi đợi anh tỉnh lại.

“A Tu! Anh tỉnh rồi! Đầu còn đau không?”

Tống Đan Đan thấy Diệp Tu mở mắt, cô vội vàng hỏi, anh lại im lặng nhìn cô như trước khiến cô không khỏi sợ hãi.

“A Tu?” cô lo lắng gọi lại lần nữa, lần này anh sẽ biến thành bộ dáng gì?

“Vợ ơi...”

“A!”

Cách gọi đó? Diệp Tu ngốc vô cùng thích gọi cô như vậy, nhưng... nhưng mà ánh mắt của anh không phải của Diệp Tu ngốc mà là của Diệp Tu hiện tại!

“Anh... anh...” Tống Đan Đan sợ hãi lắp bắp.

“Vợ ơi... vợ...”

Diệp Tu ôm lấy cô, dụi đầu vào ngực cô, anh nhớ rồi, nhớ lại khoảnh khắc đó rồi, khi này anh nghe cô ngâm giai điệu đó, chính giai điệu đó đã khiến anh tìm đến cô, từ đó mới bắt đầu bám theo cô. Khi này anh ngủ, anh đã thấy được kí ức hai năm qua ở cùng với cô, cũng cảm thấy mình thật sự rất buồn cười. Nhưng sự buồn cười đó của anh lại giúp anh có được một cô vợ xinh đẹp thế này, lại còn có một đứa con đáng yêu. Hơn nữa, nhờ sự buồn cười đó mà anh biết được tình yêu của cô đối với anh là thật lòng, không lợi dụng, không giả tạo. Anh cũng nhớ luôn việc mình đã làm cô đau lòng như thế nào, hại cô sinh non thế nào, a... anh thật đáng trách mà.

“A Tu... chồng ơi...” Tống Đan Đan khóc, anh trở về rồi, trở về với cô rồi đúng không?

“Vợ ơi... anh xin lỗi... em vất vả rồi... vợ ơi...” Diệp Tu buông cô ra, ôm lấy cô vào lòng, đưa tay lau nước mắt cho cô.

“Vì anh... tất cả đều xứng đáng...”

“Vợ ơi... anh yêu em...” giờ phút này, câu nói này thật sự mới có ý nghĩa xác định, trước kia anh ngốc nghếch, câu nói ấy chẳng thể khiến cô tin tưởng được mà lại có thể giao mình cho anh, anh cũng biết cô yêu anh nhiều như thế nào.

“Chồng ơi... A Tu của em... em cũng yêu anh!”

Diệp Tu cười, Tống Đan Đan là đang nói, cho dù anh là Diệp Tu ngốc hay Diệp Tu bình thường, cô đều yêu anh, trong lòng anh cảm thấy thật hạnh phúc, thật vui vẻ.

“Vợ ơi... chỗ này sưng lên rồi... em giúp anh đi...”

Diệp Tu cười gian, cầm lấy tay của Tống Đan Đan đặt lên bộ vị đang sưng lên của mình khiến cô đỏ mặt, đánh anh một cái, mắng: “Đáng ghét!”

Anh thôi không đùa cô nữa mà ôm lấy cô, hai người môi lưỡi triển miên đến khi cô được anh bế lên giường mới thờ hồn hèn nhìn anh. Tống Đan Đan thầm nói trong lòng, tốt quá, thật tốt quá, cứ mãi mãi như vậy, hạnh phúc như vậy, cô chẳng cần gì nữa. Chỉ cần có anh, chỉ cần anh ở bên cô, yêu thương cô, cùng cô chăm sóc bảo bảo là cô đủ hạnh phúc rồi. Trước kia, anh hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc của cô, bây giờ đến cô hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc của anh.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Ngốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.